

Álmok

boglyák álmomban
mellek
a te melleid
anyamellek
csecsemőkor boldog dombjai
boglyamellek
a letarolt mezők tikkadó testén
arcod álmomban
és ajkad
amelynek körteíze van
nyárédes a szád
amellyel szidsz
hogyan megvédj
a féltés és félelem
ikerdarazsai dongnak
édes káromlásod kútja körül
nyugtalanul alszik
benned az éjszaka
mostanában
angyaltalan virradatokat szülsz
egy ház álmomban
ha alapja homok
sorsa a romlás
ha alapja kő
bére az áldozat
Sziszüphosz
és ama dévai tizenkettő
jó barátaim
nem a vasbeton
a hitünk hidalja át a tereket
a hétköznapiak zugait
hol a létezés léptéke
a jajduló öröm
és a néma megbocsátás

Amarcord

Régi nyárban jártam a Rába partját.
Férfiakban pótapukát vadásztam.
Elmerültem sárszagu gondjaimmal,
vitt a folyó, vitt.

Gyár tövében volt liliput-lakásunk.
Zúgva áradt ránk, ahogyan a korszak
félve haldoklott puha műszakokban,
gépdohogásban.

Arborétumban mi csak indiánok
rejteket láttuk, hadat is viseltünk.
Rába partján hős Winnetou kiáltott:
- Nem, soha! Nem! Nem !

Nagy titokban jártam a szent miséken.
Félig örült, ősz nagyapám ha elvitt.
Majd mesélés járta a húslevesnél:
- S akkor a Donnál...

Még ma is látom Mara dús bozontját.
Szalmabálák friss fala védve védett.
Titkokat feltárva mi így tanultunk
édeni leckét.

Táncosok, festők, vagabund zenészek,
álpoéták és fecsegő pozőrök,
élve éltek sok alakoskodásban,
villoni kéjjel.

Íme ez sorsom papirusztekercse.
Néha piszkolták a megalkuvások.
Éltetett titkok dramaturgiája.
Felnevelődtem.

Most a fűszál éle mutatja nékem,
hogy miből lesz bölcs megalégedettség.
Ősi törvények sora mondja, hogy kell
boldogan élnem.

amygdala

/ az amygdala az agytörzs érzelmekért,
szenvédélyekért „felelős” része /

van az a mogorva pont
ahol az ember szorong ha ront
s a félsze merengve leng
a mélyben egy gyerekbe' lenn

Apa kabátja

Itthonról már a béke
mint a pára, száll.
Sírok és átkozódok,
mind apára száll.

Szeszdúlt agyába vésem
árva másomat.
Álomtalanul várja
láthatásomat.

Bálványom és istenem
korhely lett, rideg
ölemben terápias
golden retriever.

Ölelnék szinte mindent!
Fát, kutyát, apát.
De nincsen más, csupán egy
itt maradt kabát.

Minden fotóról eztán
apa elmarad.
Emlék lesz, zsebben alvó
karamellragacs.

Minden emlék, mint a hó
egy kabátra hull.
Fehér csend lesz az idő
így apátlanul.

Ki mondja, merre menjek,
jobbra, balra, át?
Elhajított gönc vagyok,
gombtalan kabát.

Tudod, hogy nincs bocsánat.
Ha van, egyre megy.
Csak árva szitkozódás
töltött fegyverem.

Ravasz helyett kezemben
egy kabát, ami
egyszer talán megtanít
megbocsátani.

Apukalipszis

Ikonok szédültjeinek
lassú emberi beszédem.
A jövőt a rémület animálja.
Az üres tér nem lesz se csúnya, se szép.
A világ önmaga kannibálja.

Ballada egy képzelt fesztiválról

Már oldja a nyár a bilincseket,
rajzik a tömeg, beporozza magát.
Kit beszippan, az magából kint reked,
de nyájmelegben veti meg pamlagát.
Üvölt és - ha csitítja - int nagymamát.
Öltönyös, morcos pisszekre feszt kiált:
Szabad vagy! Jöjj! Hirdette link vagy plakát.
Vár rád a Társas Magány Fesztivál.

Szívét a pólójára mottókba rója
bárki, és nem cseréli jelmezét le.
Ki dobok, ki motorok barója,
védőkordonuk a kor jelbeszéde.
Hiszi: a játék nem megy gyenge tétre.
Pörög a rulett. Ha nyer, ha vesz – piál.
Ma paripára pattanj, ne gebére!
Vár rád a Társas Magány Fesztivál.

Tekintetet bizarr piercing terel.
Mit rejt a hajsátorba bújt suhanc?
Kit megejt e káosz, kit felingerel.
A koncerttér nagy köldökzsinórgubanc.
Eltömik az éjt - mint kávé hosszu zacc –
a miérték sötét slukkjai. Vesd ki hát
magadból magadat – kit hiába kutatsz!
Vár rád a Társas Magány Fesztivál.

Ajánlás

Hertzek borzolta rejtelmeken borongsz.
Dúdolj! Vagy üvöltsd hangosan ezt: vivát!
Eszmei, lelki és egyéb síkokon
vár rád a Társas Magány Fesztivál.

Blackboard blues

*„ A legrégebbi épület, a református templom mellett
a patinás parókia látható. Ajtaján fekete táblán
hirdetik az elhunytak nevét.
Szemben a Nimród vendéglő csalogatja
a megéhezett turistákat. „
/ in: „ Séta Szabadszálláson” /*

Kiírják majd az én nevemet is,
lelassít a kíváncsi forgalom.
Fiam némán előkeresi
néhány dobozba üzött dalom.

Ki nem tudom soha legyőzni
a becsvágy szülte neszeket,
végül a fekete táblára rótt
háromnapos hír leszek.

Fojtott hangon megítél majd
fejkendők, kalapok bokra.
Szemközt részeg viccek
hullanak múltó habokra.

A templomkert aranyesőjét,
hajdani vallomásom csokrát,
egy ostoba kupacra dísznek,
sárga sóhajnak hozzák. - -

Ez a dal dobbant meg bennem,
sörrel, ablaknál állván,
mikor láttam, törölnek valamit
azon a fekete táblán.

bobita@bobita.hu

Bóbita, Bóbita játszik.
Ráakad egy fura site-ra.
Klikkel el onnan, ahol csak
békahadak fuvoláznak.

Bömböl a Bóbita anyja,
zúgnak a szitkok a szájból:
- Hát sose lesz meg a leckéd?!
De a lány laza, csak skype-ol.

- Bóbita! Bóbita! Olvass!
- Hagyd a regényt! Mese sem kell!
Könyveimet magam írom,
facebookon és msn-nel.

Bóbita, Bóbita mérges:
- Gyenge a ramban a póver!
Gyűlöli vén masináját,
mint apa randa pulóvert.

Néz anya rútan a bútól.
Bámul a sok üzenetre.
Bóbita, Bóbita bootol,
s képeket rak fel a netre.

- Bóbita, Bóbita, mármost
hallgassa józan eszedre!
Sörrel apád kutyaházban.
Régi poén, na ... de szedd le!

Bóbita, Bóbita épít
ködfalakat megabájtval.
- Ekkora sztár leszek úgyis!
Így kiabál teli szájtval.

Bóbita, Bóbita alszik.
A ledek pirosra váltva.
Az álom analóg élet,
s a lét egy dióda álma.

Cím nélkül

Kis – Tóth Ferenc képei alá

Az erdő újra lélegezni tanul,
a hold a képeket kinn találja.
A reggeli párában fa és ember
a szépséget együtt inhalálja.

Ziháló mezők gyámjaként
a roskadó rendre rárivall,
s megtartó sóhajokat támaszt
színes bordák geometriáival.

Valami karcos erő atavisztikus
vásznain visz haza, múltba.
Lassan ébred a lélek, ahogy egy nép
táncait visszatánulja.

Százféleképpen terít elém
igazi kérdést, igazi márciust.
S kínál ajzó kortyokat mindenekből,
akár valódi, akár imaginárius.

cycle path to heaven

nézd nagyságos uram
ahogyan itt rogom
az egysávos utam
nekem itt rokon

a homokon nevelt
lóre-létezés
a szemre hályog ül
a bőrre mérgezés

naponta facsart lötytyök
egy szép világból
elnehezülnek a test
stressz és virágpör

elcsatangolnak a csodák
erről a bajbani tájról
az éneknek marad az ég
ott ma is hajnali bál volt

pimasz szemcsék a szemben
a kor kavarta por
lassú fájás a húsban
egy horda hordta kór

az eszmék menhelyén
ugat sok léha trend
az idő láncra ver
a többi néma csend

Csupán az ember

Ó, mennyi szín zsibong a tájban
lassan vérző őszi muszájban.

Holtvíz hídján, barna karfán
lepkeszárnyak, sok tarka kaftán.

Most az azúr az úr, szinte valótlan
a sok égi tintafolt a tóban.

Sárga lazúrt venni egy platán
bekopog az ég-bolt ablakán.

Felhőket ér lombja, pemzlije,
alkonnyal színt színre nemz liget.

Nézd e sok színt ! Milyen nagyszerű !
S nézd! Csupán az ember kétszínű.

Csüklendezés

*(A régi index csüklök-vers felhívására
írta Csintovai Csüklök Csanád
konyhapoéta és fotelirodalmár)*

Papír előtt ülök, írnám, hogy csücsüklök,
csak olyan direkt rím erre az, hogy: csüklök.
Konyhamúzsám izzik, csülke forr, hadar már:
Legyél most lírai fülkeforradalmár!

Lárifári, írd! Nem kell hipp-hopp B-terv,
úgyis végez velünk telefingott éter!
Faram a versem, vésve, ütve-fúrva,
rajtam van a billog, csürhe csülke rúgta.

Izzik már a szaftos pennám, pírja írja
csüklökódám, vajon, hol lesz majd nadírja?
Történelmi kozmát, mint a birka, bírja,
bánatát a magyar disznózsírba sírja.

Múzsám mondja, úgy írd, úgy fös, hadd nevéssen,
mint a tejfölszmájli csüklös bablevesben.
Elgőzöl az idő, pennám szaftba mártom,
eddig nem tudtam mér' élek, de most már t'om!

Ki csak böszme csülkös, az gyakorta rákúr,
büntesse meg Isten, a kaporszakállú.
Annyi csülökcsászár üvölt szép hazámban!
Én csak ülök, pácban csülök, szétalázva.

De nem bántok senkit, mert feljön az új nap,
és a bántott magyar versem megturulja,
és hiába ülök cifra, ... bármi lóra,
üldözik majd rímes csülök-dáridómat.

S beszélnek majd nekem mindenféle kasztról,
én meg mondom, hogy ez itt csak némi gasztro,
etno játszadozás, rimből sütött, forró.
Üvöltenek, nem úgy! Nettó csülökpornó!

Így hát ezt az írást végül el se kezdem,
nyers marad a vers, mint csülök félbe nyesve.
Párásan nézem, ki üvölt, gerjed, én meg
elmerülök konyhám csülöktengerében.

Dal az alvó városról

Ma ezt az estét, a főutca testét
egy lomha dallal kivilágítom.
Esténként itt döcög a város,
döcög, döcög a triviálison.

Homokhomályban pangnak a parkok,
a randik már kimúltak.
Sárgán mállik az idő, mint Winnetou
az antikváriumban.

Ez város egy alvó város,
mit álmában megél, azt mind elhiszi.
Ez a város egy alvó város,
itt csak az idő áll meg, és nem az intercity.

Valaki bornírt szavakkal magát
halálra zabálva, károg.
A kistérségi bújócskában talán
magára talál a város.

A Holtvágány presszóban folyik a szó,
árama kétes - ráz is, nem is.
Hőzöngő üresség pattog a pulton,

hajnalig eltart a frázistenisz.

Ez a város egy alvó város ...

Teng a város a végtelenbe zárva,
ha kell ás, vagy fóliát javít.
Adókra kattint, adói rendben,
és már nem várja sorsa Góliátjait.

Alszik a város, az álma biztos,
biztos működik, made in China.
S ha most altatásban leválna rólam,
nem éreznénk, és mégis fájna!

Ez a város egy alvó város ...

Dal fél elemmel

Küszködünk itt a félelemmel,
és a Föld is fél elemmel
hajtja magát körbe-körbe
nap-nap után. Jaj de görbe

a tükörben ember-arcom!
Maszkra-maszkom most ragasztom.
Smink a jókedv, smink a bánat.
Nem ismersz fel? Hívj Talánynak!

Vagy hívj Fülesnek, Malackának,
csillagszemű kishunyásznak,
játéknyúlnak, ki fél elemmel
szembeszáll itt a félelemmel.

december 20 °C

Becsap az eltévedt reggel, íze mandula.
Évődő évszak szít jégcsapprügyfakadást.
A kristályrend már múltó hómandala,
téli nap lucskolta kedv rajtam a kabát.

December markába naptallér surran.
Fagyzsandárt konok légáram veszteget.
Bénult pilláimon lágy unalom csurran.
Ikrás foltokban bámulom vesztemet.

Deviáns – blues

apuval zombihóembert
anyuval mémeskalácsot
papbácsival imagittet
dicsérget szépen ha rágom

bátyámmal pornó weblapot
húgommal tamponrakétát
gömbhalba szívószálakat
bűn engem naponta él át

szentekre gúnyrajz-glóriát
angyalra holló szárnyakat
másnak az ünnep fehér fény
bennem csak hulló árnya van

hajszákra én féket teszek
s fék ellen azért is hajszát
tankönyvportrékra azért is
filctollal diktátor bajszát

tilosra szabad szakítást
pirosra trikolor adut
vitában tűzre olajat
égjen a kikotort tabu

csókok korbácsával üzöm
képletkatonák seregét
a kevély értelem csupán
fele királtság fele lét

regularárok zabláját
felolvasztom nap hevében
s elvágatok valamerre
ösztönélet ménesével

Egy mondat a válságról

Hol válság van,
ott válság van,
nemcsak a statisztikában,
nemcsak az állam számtanában,

az mindenütt ott van,
a kimért szólamokban,
a hitelre kimért hazában,
a szép rend széteső mértanában,

hol válság van,
ott válság van,

s nemcsak úgy általában,
- ó, ne higgy a szónok áldalában -
ott van az erdők lélegzetében,
a folyók asztmarohamában,

a ciánt kortyoló Tiszában,
a költőt ringató Dunában,
a holnapot emésztő mában,
az a válság ott van

a felnőtt motyogta
„nem tudom, ma mit tegyek”-ben,
s a gyereket bolygató
neurotranszmitterekben,

a tanár fáradó optimizmusában,
a diákok dőre diadalában,
a hetykeségben - ugyan mér' tanuljak -,
a leckévé kövülő vértanúknak,

és válság gajdol a pártoperettekben,
ahol mindig ráadás van,
doktor Hajmási Péter is licitál
a karneváli szóleárazásban,

hol válság van, ott válság van
az okozatban és az okban,
ott van és hizlalja magát műszakká
züllött házasságokban,

ott van a Himnusz akkordjaiban,
a zászlólobogásban,
a megbilincselte ünnepekben
„az égigérő rácsban”,

hol válság van,
ott válság van,

abban, ahogy az aljasság
a B-közép dalába olvad,
s ahogy egyre kevesebben érzik
e dalt alávalónak,

abban, ahogy himnuszá
dicsőül megannyi médiadal,

s abban, ahogy már nem legyintesz:
micsoda hamis, tré diadal,

ott van abban, ahogy kilúgozódik,
mi szép a dalolásban,
s ott van a sokakat dermesztő
elcélatlanodásban,

hol válság van,
ott válság van,

abban, ahogy a gyerekek
nem a fűben hemperegnek,
lusta fáraói lettek
shifteknek, entereknek,

ott van a tékozló fiúk lelkében
kongó, elvarrt gyónásokban,
s a tétova maradások mélyén
zsongó elvagyódásokban,

ott van a mindenség szövetében,
a *semmi ágán* is ott vacog,
és abban az esendőségben, ahogy
megszületett e mondatom.

erotománia

*

öled fekete fészkén
száz örömmadár lapul
őket űzöm, kergetem
csillapíthatatlanul

*

ébenerdődelbújtat
bíborkapuidmeg
nyílnakmeleg
kelyhedből
Istenme
rítene
men
ge
d

*

hol volt hol nem volt
vizes levelek lepedőjén
fejünket párapárnába fúrva
sáros sóhajok között
kollégium sikongó matracrugóin
a szomszéd szobák ostromgyűrűjében
a némaság kalodájának szorításában
erkélyek szabadesésében
szalmabála méla zizegésében
a tópart sáslegyezőinek suhogásában
a foltos emlékezet szivacsain
köztéri padok morzsamentői között
kukkoló galambrajokat hessegetve
graffitivel teleköpködött penészes tűzfal tövében
kölcsonként nyaralók kölcsönként gesztusaival
a cinkos áramszünet fekete paplanjába burkolózva
egy rosszul kipeckelt sátor nyirkos vászonölelésében
hegyi tó ködkupolája alatt
borzongató farkas-fanfárok hangjainál
apaszigor lakatsörgését félve
szilveszter időn kívülségében
édenterhes vadalmafa árnyékában
tanyatornác alkonyfényében
félkész padlástér üveggyapot kullancsai között
a beteljesedés félkész pillérjein egyensúlyozva
hol volt hol nem volt

Esti imádság

Domokos Pál Péternek

Imát csuklanak a hitetlenek is.
Zsoltárok sóhajától oszlik a por.
Világ kántora mondja intelmeit.
Gyertyák gyulladnak naphaladtakor.

Ősz testvére a megmaradóknak,
érte megmarad mindig a tavasz.
Örök hűbérese a Valónak,
örök hűbéresei kájoni szavak.

Mint világ sírkövét ama költő,
viszi csonttá dacosult igazát.
S az életét tiszta forrásban fürösztő
talál pentaton-őshazát.

Mint kőtábla-törvényt, karcolja nevét
a forró figyelem falára.
Ki hamar felejt, a fény ellen vét,
s az ember újból nem ismer magára.

Félálomfejtés

Egy álomi képben néha az égben
átölelnék az idolk.
Szeretethiány, kishitűség,
- szól a doki – afféle lelki dolog.

Tudod, ki fél, s a földi perceit
csak félig éli vagy végigreszketi,
az az élhetetlen élete felét
pokolivá vagy égivé teszi.

Mindenki fél,
mert mindenki fél,
ki-ki a teremtés törtje.
Egészen csak
álmaiban él,
de nappal álmodó törpe.

Ideje lenne, hogy kinődd vagy kilődd
azt a síró, kis, ratyi ovist,
aki belülről visszahúz, amikor te
száguldanál, akár Ibrahimovics.

Vagy azt, aki befelé sír, mert nem hisz
sem kegyetlen sem kegyes verésben.
Zord bűne, hogy cukorkát lopott
egyszer egy vegyeskereskedésben.

Szóval a doki elelemezzgeti,
hogy így a gének és úgy az enzimek,
de hallgat arról, hogy az ördögöt a falról
ki rángatja le, avagy ki nemzi meg!

Mindenki fél

Már a nagyfi is – csak, hogy ne kelljen
engem mitől óvnia, szegény
átfestette a csillagképeket
a családmitológia egén,

hol búsképű hősök, álcás lúzerek

viselik a szégyen bamba pírjait,
s nagyapám bukott sorsát őrzi
egy régi széfben, s bankpapírjait.

Mindenki fél ...

A doki, aki oki alapon néz
körül gyerekkoromba', mondja,
hogy romba kellene döntenem már,
még elnyel e rémes katakombákba.

S tűnődve szól: - E képben, azt hiszem
magához ölel az Isten,
hogy szelíd kezével önmagadból,
e béna burokból kisegítsen.

Mindenki fél ...

félek vagy nem félek

Egy Lajtorja – előadás számára

*félek vagy nem félek félek vagy nem félek
félek vagy nem félek félek vagy nem félek*

testvérem pókoktól fél de én nem félek
ám hogyha mégis egy tenyérben elférek

kérek de nem adnak adnának nem kérek
hideg a vacsorám hideg az ebédem

apám is anyám is nálam csak vendégek
gyerekkor rám gyullad ott hagynak bennégek

tudom hogy céloom van félek hogy elvétem
nem vesznek fel engem Pázmányra ELTÉ-re

váratlan góc leszek apámék tervében
s leszek sár – gabarack befőtt majd eltéve

*félek vagy nem félek félek vagy nem félek
félek vagy nem félek félek vagy nem félek*

nézzétek mit tudok nézzétek nézzétek
mért mondtok mindig csak mindig csak félkésznek

tudjátok azok mind szép csendben elégnek
kik soha nem érzik magukat elégnek

táj felett lélek leng csuklómat éles pengével
nyiszálgatom maradok életben

félek hogy a halál itt lesz majd egy-kettő
félek az élet egy elvesztett zsebkendő

*félek vagy nem félek félek vagy nem félek
félek vagy nem félek félek vagy nem félek*

félek bár a világ szép nagyon szép nagyon
azt mondja nem hagy el de elhagy és hagyom

hadd menjen álmomban néha majd megkapom
az élet én vagyok az álom én vagyok

nagy lettem öledben épphogy csak elférek
félek hogy ölem majd sós kút lesz nem fészek

nem tudom szeretsz-e ha nincs ha van imám
szorongva száguldok parám a paripám

*félek vagy nem félek félek vagy nem félek
félek vagy nem félek félek vagy nem félek*

piercing és tetkó és pólórajz lehet-e
a világ színes és nem fehér-fekete

úgy látszik játszunk csak ritmusra zenére
várva a külvilág új üzenetére

félek de lássátok így vagyok esendő
én-mélyből fölcsengő csing-ling-ling lájksengő

rutinból kényszerből ragad rám szerepem
de nekem kettő kell szabadság szerelem

van ez a mondóka hogy kössem el végre
kötni és oldani születünk elvégre

*félek vagy nem félek félek vagy nem félek
félek vagy nem félek félek vagy nem félek*

gubanc

a való és a látszat mindig
összevesznek bennem
így hogy ki lennék én igazán
összegezzhetetlen

haikuk

a kertben

tőzsdeindexek
fásuló diógallyak
óráim Istennél

anakreoni

ülünk, hajadban
kósza szálak ezüstje
poharazgatunk

archetípus

régi apakép
első s utolsó képem
égi agapé

enigma

szárny szédülés bűn
dacos Ikarosz vére
bélyeg a napon

ítélet

véget ért pöröm
örökös életöröm
penitenciám

körforgás

a tavasz halott
dalomba bábozódva
születésre vár

lételem

tudathatáron
bimm-bamm játszogat velem
álomhalálom

múlt és jelen

magány mákonyát
ittad dacosan és most
mézsöröd: család

stációk

szeplőtelenül
állva korbácsmocsokban
megfeszítette

történelem

konok egy nemzet
magamagát időnként
megmohácsolja

Hajnali blues

Egy konyak, egy forró fürdő,
hoboverebek ázott ricsaja.
Hírkorbácsok szabdalta csend.
Utazás, metrómelankólia.

Jobbra forduló járatok
balul sikerült éjeket hoznak.
Sóhajtó sarkokon remény –
telen arccal köszönök a kosznak.

Nikotinszín borosták között,
hol a kor kék erecskéken szalad,
lecserélt maszkok nyomai,
sok arc, sok mulandó maszat.

Már nevet a nap, én mégis
fázva nézem a vibráló várost.
Hullámpapírágyban horkol a nyomor.
Ma múzeumokat járok.

Hatvanas sóhaj

ad notam Cseh Tamás – Jóslat

ma lettem hatvan
változhatatlan
múlnak az évek
dallamra dallam

készül a leltár
így volt nem így volt
dagadnak bennem

aprócska ringyók

szabad madár sír
légtelen térben
elmegyek szív e-
légtelenségben

vagy megkerülöm
körbe a földet
néznek bolondnak
vagy néznek hősnek

látom a sorsom
ablaka hagyja
tiszt a jóslat vagy
abakadabra

bennem a gyermek
éhes a jelre
gúnyteli vénnel
úgy feleselne

égről a mesék
rég lehazudva
hogyha megállsz sincs
vége az útnak

távol az ember
édeni fától
büntitalicskát
nap nap után tol

égre ha felnéz
naponta mást lát
sóhaja átok
sóhaja áldás

Ima alkonyatkor

Tavas van, tavasz van,
a fény várva lapul.
Sorsom viseltes ing,
szépen rám alakult.

Rigók énekéből
nassolgatnak a fák,
termeszvárra korhad
vén fűzfaszarkofág.

Alkonyangyal nékem
faja teát ha hoz,
dúdolok a fénnel,
palyabeázgatok.

Megmerítkeztem én
sok áramló jóban.
Kétszer nem léphettem
ugyanolyan flowba.

Felhagyok már a sok
meddő hírhalommal,
csendes fényben ülök,
telve irgalommal.

Van kenyerem, borom,
s e magyar ugaron
kedvesemmel együtt
szépre szőtt udvarom.

Véges végtelenünk
hatszáz négyszögölnyi.
Egy kicsikét, Uram,
hagyjál még szöszölni!

Iskola - haikuk

*

folyosón rohan
házi rendetlenkedik
csikó a padban

*

tankönyvbe rajzol
elcsúfít minden portrét
tagad, alakít

*

csillog a szeme
már ötven ötösöm van
koravén kapzsi

*

csak két szót írnék
az én házirendembe
tisztaság, jóság

*

minden másképp lesz
hoztam az iskolához
egy távkapcsolót

*

hangos olvasás
hol lakik bennem aki
megakadályoz

*

tanítsátok meg
jogom van jobbnak lenni
régi magamnál

*

kikéredzkedik
ezer trükkal keresi
hogyan lehet *kívül*

*

derűjét adja
a költők életét meg
majd megtanulom

*

ha tanít unom
ha játszik velem félek
nem ért nem értem

*

ellenőrző könyv
állami jóváhagyás:
megítélhetnek

*

üzenet haza:
„elhagyta tanítóját”
sokértelmű, szép

*

negyvenöt perce
csak szavak, szavak, szavak
sohasem eszünk ?!

*

véres harc folyik
én és az elipszilon
füzetem piros

*

megérthetőség,
élvezhetőség helyett:
tankönyvblablabla

*

olvasd! írd! töltsd ki!
játékprogram nélküli
robotok vagyunk

*

beintegráltak
a mentálhigiéném
optimális lett

*

mikulásnapon
a gyerekjólétisek
csomagot hoztak

*

nézd esik a hó
futnánk, de magába zár
teremkaloda

*

geometria
de én nem látok mást csak
melle ábráját

*

ocsmány táblarajz
megint szidják álmaink
pelyhes rombuszát

*

csúnya füzettel
csúnya cipőben járok
csúnya suliba

*

még fejlesztenek
nem hagyják, hogy - mint gyümölcs –
magam fejlődjek

*

itt buta vagyok
otthon okosan bánok
szép motorokkal

*

leckerém üldöz
elnapolt kalandokkal
tele a padlás

*

éhes iskola
egyre csak habzsolja a
tanburgereket

*

büntették egyre
így lett szankcionális
analfabéta

Kamuország

ad notam Weöres Sándor: Majomország

Lesz-e messze Kamuország?
Ahol megtanulható,
hogyan lesz komából kamu,
adóból kamuadó.

Kamuhírek képkockáit
nézik riadtan sokan,
kamuszemek bámulják
a kamudiagramokat.

A kibőjtölt, okos csendbe
kamukáder úgy rikolt!
Bög a tv kamuidők
kekk kamutanútól.

Kamubékét eszközölnék
bárgyú kamumónikák,
fele ország megkönnyezi
a kamuharmóniát.

Kamuvilágmegváltó szól,
itt mindenki hű rokon!
Csak kamuszív pendít ilyet
mázás kamuhúrokon.

Kamutalpramagyározva
a vers is hamuvá lesz,
talmi tüzével égeti,
égeti kamuvátesz.

Kamugyűlésen sistereg
a jelszavakba font düh,
a szónok szétfolyó gögje
csak maszlag, kamufondue.

Zeng, barátaim, zeng, jövő,
hajrá - ha muszáj a hon
imázsát emelni feljebb.
Zaj zeng kamuszájakon.

Kamujobbra, szól az egyik,
másik meg, kamubalra!
Ígéretük kamujövő,
s kenyérük ... kamubarna.

Ad, vesz, rendel, átutaljat,
príma posztot is kijár,
kamuhatalmában fürdik
jó pár kamukiskirály.

Van már zóna-, zöld-, sőt van már
illő hamurendelet!
Ám kamuvilágban az új
csupán kamutrend lehet.

Kamukor bösz rohamát csak
a bölcs humor állja, sőt
röhög azokon, akiknek
friss kamumorálja győz.

...

Messze, messze Kamuország,
már látok új kapukat.
Új fény, új hely vár rám, s nem az,
ahol csak a kamu hat.

Kancsalrímek a költészet napjára

Az ember azon elmereng,
ahogy fákon alma ring.
Versben vajon él ma rang?
Vagy csak költő álma ráng?

karantének töredékek

I.

*„Jönnek a kígyók, lassú vigyorgók,
legelől jön egy koronás.
Tengeren siklik, úgy jön a tigris,
mint az istenkáromlás.”*
/ Cseh – Bereményi: Sűrű a vérem /

*„Szoktatom szívemet a csendhez.
Nem oly nehéz –
idesereglik, ami tovatűnt,
a fej lehajlik és lecsüng
a kéz.”*
/ József Attila: Óda /

*

titkaimat most
teljesen belezárom
karanténembe

*

nincs végső rend
bármilyen ami annak
tűnik
talmi
csak a vágy
fázisai vannak

*

micsoda dáridó
a fél ország roomokban hever
a diákok izgatottan nézegetik
egymás digitálisait

*

megfeszülve
körülkeríti magát
a hit hátországa
a vesztesre álló világnak
vakcinába szállt
a bátorsága

*

sötétben oldódó
instant ima
kényszer kartávolság
social distancia

harcold a harcot
tartsd a hitet
a végső futást így fúsd
ne nézz hátra
jön a farkas
homo homini vírus

*

vajon most minek a
hitével lépünk
hogyan elmondjuk

jól vagyunk
aránylag

csak ámulunk
kitéve létünk
pármilliárd
idegen
paránynak

*

ó, a sarki bolt
sosem hitt messzesége
a polcokon sorakoznak
jóslatok veszteségek

*

nézd meg jól
nézz a szemébe
és mondd tovább fészen
harc ha van
hát sokaknak
kiismerhető arca van
e kontrollált vészben

*

egy város
dalokkal
oltja fóbiáit
velük evezek
balkonjaikon én is
egészen le
Pentatóniáig

*

új szavakat tanul a világ
önelszigetelés
erkélykoncert
nyájimmunitás
vagy mi
öreges szemében
kész a leltár
nem ezt akarták
örökölni hagyni

*

akik tartják
a széteső rendet
méltók a dalra
a hálatapsra
ó reszkető szolidaritás
feszülő bálamadzag

*

gyerek mondja
félek, igen, és ?!
jogod van félni
nyugtatom
virágzó
mandulafánk
csupa életigenlés

*

II.

*„Itt élek a velem élő felnőttekkel
ebben a korszakban benne,
és együtt nem tudjuk,
hogymi lesz.”*

/ Bereményi Géza: Magyar Copperfield /

„Andra Tutto Bene!”
(„Minden rendben lesz!”)

három negatív szó

*nincs
semmi
baj*

/ Fodor Ákos/

*

beszél a fákkal a bús tavaszi szél
zúzmarás mátkák így susognak
szép lesz majd megdúsult koronánk
nem leszünk cédái vírusoknak

*

megszólal bennem a remény zihálva
egy üres templom falának nekidőlve
alig marad bennem hely az imának
hírekkel holtakkal telítődve

*

fekete táncok
a senki földjén
életen túl
halálon innen
közös kortyok után
kajtatok épp
de bezárt a világ
bezárt minden

*

ne érintkezz senkivel
így mondja most a törvény
mindig ölelnék mindent
így a medve Kosztolányinál
megölelnék bárkit én
egy végső vétség örvén
akibe a megrettent lélek
már csak hálni jár

*

világuralma jött el
sosemvolt vegyszereknek
számolgathatunk
a vége ez lesz
e dermesztő
globális egyszeregynek
elmúlunk
megmaradunk
lassan
lélegezve

*

tedd amíg teheted
üvöltsd vagy vinnyogd
nem igaz
aztán majd odabenn
eldől minden
in viro veritas

*

nem az ember múlik el
s vele sok mihaszna
vélt ékessége
az isteni adomány
hullik a porba
az *egyedüli példány*
értékessége

*

langyos citromos víz
sós oldat orrszivattyún át
kurkuma fű dizájndrog
támadnak a neten az ellenállók
marketing járványpartizánok

*

új műköröm
mellplasztika
családi meccs
apja fia
tandemugrás
TESCO-feszkó
kápolnában
közös ima
szuterénben
critical mass
lakóparki
biopiac
élő gitár
tutorial
kis pincében
papapia
sorban állás
Normafánál
Erdős Virág
felolvasás
mindig újabb
idényre tolt
csókolózós
guinnes rekord
szálló ének
szájról szájra
bedöngölés
tatamiba
csön-csön gyűrű

kézből kézbe
szkanderverseny
Harasztiban
földönfutó
félmaraton
Fortunával
győztes iram
elmarad ma
minden program
elmarad a
pandémia - tt

*

kontaktuskutatás e-health vészlogisztika
ura lesz bárki e rossznak vagy szolgája
egy égi bizottság előtt a világ
lidérces vizsgáit abszolválja

*

start laptopom topon
ágyam friss kurzusdívány
redmenta zoom este fortnite
ugyan miféle impulzushiány

*

sokezernyi hang a digidáridóban
sok feszült remény hátha hátha
megérint sokakat a képletmatiné
vagy a holt költők távhatása

*

éltem szerteszaladó figyelemmel
s a lényeket alig-alig láttam
már fészkelődik bágyadt számvetésem
az időtlen Kháron ladikjában

*

csoszognak bennem a riadalmak
surranó steril mamuszkák
gyönyörű szép szív halált hozó fű
átváltozom áldott humusszá

* * *

Szabadszállás, 2020. március 28 – április 11.

Kecskerímek

*

Fogadjunk egy táska sóba,
nem ugrik a sáska tóba!

*

Nyisd a hűtőt, Török Sára!
Az ottan a sörök tára!

*

Ostromoltam sokáig én a Jolán várat,
de mára már lerobbantam, mint egy Volán járat.

*

Kinek kedvét regény szabja,
a fikciók szegény rabja.

*

Édi Erdély! Csini Torda!
Szelfizik a tini csorda.

*

Elhagyatott kút kávéra fölszállott a páva,
kiszáradt a Duna, Tisza, fölpállott a Száva!

Kényszer nélkül

Kalász Nellinek

Elszalasztottam már hány, de hány
avarillatú, félszeg évet.
Most a pihésen mókoló vaddohány
magánya mindent észrevétet.

Erdőt vallatok, ő engem, aranyat
érő ez a kölcsönös mustra.
Egy elvérző dalba zárom a nyarat,
édes halálú, mint a vadszőlő mustja.

Vadnyomba lépek, vad vagyok, vízen csend.
A völgy saját mélyeként szeret.
Lassú ősz lüktet minden ízemben,
mohán pihen a kimondás kényszere

KÉRDŐ - ÍVEK

egy apokrif Erkölcstan-könyvből

Miért a csúcs, ha mindig
följebb-följebb kerül?
Miért a lusta alföld,
mely bennem elterül?
Miért a hegy, a róna?
Miért erdő s virág?
Miért Petőfi Sándor?
Miért Erdős Virág?
Miért a hosszú vers és
miért az egysoros?
S - főleg - miért a vers, ha
nem oszt és nem szoroz?
Miért a meddő pátosz?
Miért sok szószobor?
Miért a zajtalanság?
Mely mindig elsodor...
Miért az esti kérdés?
Miért a hajnali
részegség itt e földön?
S mit ér bevallani?
Miért a cifra sírás?
Miért a szentiment?
S miért akarja bárki
lemérni centiben?
Miért van ex katedra?
Miért ítél, ki él?
Miért a vágy? Hacsak nem
azért van, hogy kiéld!
Miért az ősi puncsi?
S a harc a puncsiért?
Miért a szex, ha uncsi?
S egyáltalán: miért?
Miért dörömböl újra
-Na, jó napot, hello! -
a karma ajtajában
a jóllakott ego?
Miért a férfi bánat?
Miért a női gög?
Miért a női bánat?
Miért a férfi gög?
Miért a rossz a jóra?
Miért csak innen el?
Miért a rossz hajókra
van csak menetjegyem?
Miért a parti csürhe,
az agresszív sznobok?

Miért a rossz a bajnok?
S miért a jó szorong?
Miért a márkafüggés
a pláza készletén?
Miért van annyi gazdag?
És annyi mélyszegény?
Miért ver át a frázis
akárkit így – figyelj! –
tanítva, hogy non scholae,
sed vitae discimus?
Miért az iskolában
begyűjtött hendikep,
mely csendben elnevelget
sok néma Breiviket?
Miért a bandavallás?
Templom mögötti slukk?
A mámoros miéltre
ki válaszol, ki sűg?
Miért a SPAR az ALDI
Meola mér' zenél?
Miért halott az Isten?
S miért, hogy a ZEN él?
Miért a napnak íze?
A kedd nekem: dió.
A péntek mázas ostya,
a nyelvre tenni jó.
Miért a komcsi-kármin?
Miért a libsi-kék?
Miért a zárt ülések?
Miért a nyílt igék?
Miért a büszke sólyom?
Miért a méla gém?
Miért a rüfke sors, mit
kimér a béna gén?
Miért a kór, a titkos?
Talán e ritka láz
eltűnik majd, miként az
apám elitta ház.
Miért a klikkelésre
kitáruló psziché?
Miért a facebookon a
sok, áradó ... izé?
Miért a gáncs, a hosszú
„haragszom én terád” ?
Akarsz-e inni vélem
rubinpiros teát?

lázadó töredék

[...]

erre a rendre
nem bólintok
tagadok opponálok
elvérző érveim
rendszerén csüngök
hősies pókfonálon
[...]

Lusta dal

Cseh Tamás emlékére

sok kacat időmet
ellopja és felőrli
én inkább matatni
szöszölni bíbelődni
szeretnék szobámban
az élet délelőtnyi
zugában ledőlve
tegnapi s még előbbi
jeleket forgató
emberként nézelődni
tamástalanított
világban énekelni
ellopni képzőket
és csak úgy -gatni -getni
képzelet piacán
alkudni adni venni
s az idő kofáit
kajánul kinevetni
amikor kimondják
neked most annyi
ennyi...

megváltóáramütés

Ghymes – koncertek után

a domb pázsitos nyakán
a dalok ékkövek
sámánszélben kóborolnak
elhibbant égövek
mediterrán szerető
szomorú vitéz
Vezúv-hegedűjével
igaz és igéz
megkapaszkodáshoz
hiszen a kor kusza
erőt ad a színpad
dallam-corpusa
koboz-kígyó támad
bűvölten hagyom
bőrdívány minek
e pillanat vagyon
örzöm, s várom amíg
újakat fíaz
megváltóáramütés
igéz és igaz

négysoros Parti-cédula az Elégia Otthonból

fáradt leltározásom szegényes vén
tartásom gyűrődő barna ingnyak
az öregkor szikkadt kenyértestén
elvizes vágyak margaringnak

négysorostalanodás

.... .

plakátkampányban párzó éljenek

.... .

.. ontják

négyzetrácsos

H. Norbi emlékére

kiskarácsony nagykarácsony
rajzom készül négyzetrácson
rajta tollam andalogva
szárnyat rajzol angyalokra
pásztorokra ijedelmet
és a három fejedelmet
jászol mellett térden állva
benne kisdéd még nem árva
tőle lesz majd szabad bárki
éli lamá sabaktáni
csillag is lesz szürke égre
sötétséget szűkre mérem
rajzolok még szamaracskát
lába mellé tarka macskát
ökröcskét is Betlehembe
[...]
csak az aput nem lehet nem
mert őt még a régen vártat
őrzi börtön négyzetrácsa

nekednálam tejbevajba

- uniszex identitásrejtvény -

neked nálam unalom
nálam neked téboly
tudom minden relatív
de nem segít az ha még oly
szelíd a hasonlításkálódás
testen szellemen koromon
írtam néhány duálét
ülj ide mellém sorolom

neked nálam a hangulat
vitrindisz meg kristály
vázák nekem meg nálad
száraz fehér meg Kispál
dalok a nyolcvanas évekből
és uगतó fészbúk ólak
mindből habzó méreg dől
ide tettem egy refrént szóval

[R.]

gyere lépjük át az árkot
amit az iszonyat és
az a kékes lájkszemű rém
a bornírt viszonyítás

neked nálam a rendem
egy durva dúr csak rámol
nálad nekem a szobád
irigyelt lazaság h-moll
nálad mindig az alternatívok
megmutatsz tőlük pár dalt
nekem veled a legjobb
úgyhogy én nem maradok nálad

nálam neked nosztalgia
szentimentális képek
nekem nálad klipek a máról
az eltört egész egy része
neked nálam a nappali robot
nálad a hajnal a részeg
ha bírod még itt állok én
megint egy refrénre készen

[R.]

nekem nálad véres a hurka
neked nálam véres a húr
nálad a képekről én hiányzom
nálam többről édesapu
neked nálam kockás ingek
agyonázott tüntetések
nálad lassuló zuhanások
szárnyalásnak tűnt esések

nálam mér' nem lettél olyan
nálad mér' lettél épp ilyen
bennem egy morcos manó lakik
benned egy vidám Alien
neked nálam kész a leltár
ötéves tervek helybe' hagyva
nálad nekem lesz még egy kis
bakancslistás tejbe-vajba

[R.]

Nirvânia
6080

nem izgat hogy volt
nem aggaszt hogy lesz
vagyok a jelenben
mosolygó homeless
kinek a végtelen
idő a háza
a valódi percek
örök varázsa

Norvégminta 1 - sima
Daftisson Pjúlmo: Norghenden ornament

gründohalmen or
non gründohalmen
neh tokte tenmenikte bjálman
drimkete hansungen drimkete
na björmhansunte telker bermeneglen
portnokhon fjordmolinnen
takultaga himnedüsszen
songoleinen Kispál
rasztimeninte hüsszen
gjunmarádli et pjüffentommer
sefhent kjármolágli
bremlen torbremlen nord kalep
lovlájnen tinkminisszen
norghenden ornament

Norvégminta – 2 fordított

hogy az enyém volt-e
vagy csak egy hal álma
nem tudom
az ember annyi mindent talál ha
álmai kacatjaiba túr
na túl e pár szótagnyi prológon
a dolgom
hogy elmeséljem
az álom hány határon tolt tova
és ringatott
ez milyen jó
hisz gyakran fojtogat
de most repülve értem el messzi fjordokat
és olyan jó volt e szelíden vad északi tájon
hogy vártam

az álom még taszigáljon
ebben a cseppet sem komor végtelenben
nos elrepültem magyar nyaramból norvég telemben
párállt bennem az öröm
mint a forralt bor és velem te
is ott voltál meg az a Kispál-dal
„hát ilyen értelemben”
mólókon szaladgáltunk és ettünk
gjunmarádlit és pjüffentommert
egy kedves étteremben
dicsérve egy idegen séfet
s a vért eremben
tovább pezsdítette
hogya láthatom ahogy
te még ezt is átkarolod
ezt a hűvös idegenséget
így engem is átkarolt az áhítat
s teleszövődött az álmom
szerelmünk norvégmintáival

para frázisok

(Szemelvények a Rónai költők antológiájából)

*

Én csak itt kiabálok
teli Törökből,
textusakodva.

*

Az ég e játékos szavakat
egy esendő szájra szánta,
kérem az utalásokat
egy fiktív számlaszámra.

*

Nem vagyok más, csak pár
frusztrálva kiáltott szó.

*

mert álmaimban megjelent
a vágy a formára, na, csend!
s a szívemben néha elidőz
a bugris és a szeriőz.

*

s mintha lelkemből freud volna tova
zavaros, görcs, és zagy volt a duma
[...] rendezni végre ködös dolgainkat ...

*

s ama végső kései strófát
utoljára szabadszallas@-ra mentem

*

Gondoskodom, tehát vagyok.
Gondos rokon, tehát hagyom.

*

Digita Comédia

Az emberélet útjának felén
egy nagy sötétlő ernyőbe jutottam

*

Haza csak ott van, hol blog is van...
Blogot a népnek, adjatok blogot!

*

Áldjon vagy verjen sors keze,
Ítélned, halnod kell!

*

Snitt – Élned, halnod kell!

*

Itt e bankoktól ölelt kis ország,
meg-megingó gyerekkorok világa

*

Vagyok, mint minden ember: mentség

*

Elvadult tájon gazolok

*

A csípős-hűvös Szajna-parton
ánizsba márt az Ősz

*

S mégis megkérdem tőletek:
Szabad-e sírni a pártátkok alatt?

*

Itt minek is lenni eminensnek?
Hullanak nyugatra
a föl-földobott rezidensek.

*

Ez a vad Élet melódiája,
ez a fekete song kora.

*

Világok posztolásán
ősi vad, kit entered űz
[...] őrizem a spamed

*

[...]
és ne vígy minket kis értésbe
és legyen meg a te akaratod!
[...]
Á, nem !

*

A szívem Kispestre hasztalan kocog

*

Hervadása libidómúlás volt

*

ki úszik át a túlsó partra,
fogában tartani ki fog
reszkető kölyökszerelmet,
csak pózok vannak, meg fitog-

tatása peckes áltudásnak,
ím itt ez a helyke enjambement,
világgá ordított árulás van –
suttogom egyre halkabban

Piros madár pont hu

/ Parádfürdői E-mil verse /

Most hagyd ott a Sztrádát,
faragjunk nyársat !
Nézd szegett szárnyát
a Piros madárnak !
Tőled kék jelszó lesz,
digitális halál –
a Zene. „ Let’s go Kex ! „
Fájl, fájl kissmadár !
Ma pont hu, pont hu
pont huszonhárom
Medáliával
várjál a várrom
mohás csendjében,
hol fölül és alant
érezni, Isten
mennyre zajtalan.
Nézd sebem, a bizarrt,
csontomig tárva.
Ütötte zombizaj,
decibeldárda.
Írem méz, achát,
te csak enteredj meg !
Én hegyi patakká
válok estelente.

pszeudo

úgy döntöttem, szép lesz minden
szép ködben, csöndben és szép esőben
egy kicsivel még a semmin innen
de már szép lassan szétesőben
szerep nem szerep, tépdesem
a bomlás virágait lomhán
a mindegytől lesz szép és végleges
mondjuk egy morzsahalom a konyhán
vagy a gyerekkor gyászos batyuiból
előpakolt sokféle halom
elmatat rajtuk s bennem mindent kiolt

a szorongásokból lett unalom
én már semmire nem állok készen
meglehet, soha nem is álltam
valami latyakban úszik az énem
mint mikor az oviban bepisáltam
s a kockás nadrágomat húztam
egy játékautón magam után
a szovjet emlékműnél nagyokat púztam
s az apám nagyon utált,
hogy az elvtársak előtt szégyent hoz rá
ez a neveletlen pisis
beleszeretett az óvónőmbe aztán
én már nélküle lettem isis
egy kísértetkastély-iskolában
a legtöbb iskola az
szabadságra éhes kiskorában
minden gyereket kikoszaraz
a pékségnél volt az iskolaudvar
szinte a versből léptünk elő
ajándék-kifliket majszoltunkban
félárva kölykök, *kenyérlesők*
álomban néha be-bejárok
egy fűrészporillatú termet
nagy, izzadó gombóccá válok
kit negyven *Kalamóna* kerget
suttyomban olvasott sorokban
éltem, voltam *Szépmezők Szárnya*
a dohos térdepeltető sarokban
még ma is ott van az árnyam ...
úgy döntöttem, szép lesz minden
szép a nyár s legszebb a tél
aki elleltározgat a semmin innen
végül a semmibe belealél

retro

forog egy ócska bakelit-blues
elnyel a korongnyi óceán
a dallam barna zaccillatú
a csészém korondi porcelán

e maszatos térben semmi nem
steril reklámkompatibilis
fémszívű nett üvegrend helyett
jó nekem e horpadt idill is

Szent enter révén

*P.S. szoftver-fejlesztő lírikus
szavai hitvesének, Elizabethnek,
mielőtt egy utolsó enterrel
végre megváltotta szabadságát.*

Még nyílnak a Wordben a percnyi világok,
Még tölt fel a fájl, s te az ablak előtt
Bejárod a ROMmal a képi világot,
Már elfogy a vágy, el a férfitű.
Még csip-csup üzemben fut a programozás,
Még pár üzi megterem entereken.
De íme sötétség jön a honlapon át
A gép tele már, az idő betemet.

Elhull a virág, Eli! RAM-lik az élet.
Ülj hitvesem ülj az ölembe ide!
Ez durva világ, beleromlik az ének!
Honlap&vbs*omolsz!%6#@~fölibe
Đđhja6[..]@\$

ßŁ°bva

ö9{

...

Szókratész értem jött az oviba

nem értem de tudom
tudom de nem értem
az ovis poharamat mára
titkokkal telemértem

egy átlátszó csepp a bizonyosság
esélyem erőm nincs az elfutásra
maradok végleg magamra
egy pohárnyi nemtudással

Születésnapomra

Ma lettem éppen negyvenöt.
E földi léttel egybeköt
rakás
hatás.

Ha néha-néha ott ragad
a sárban szellemem, magam
elem-
elem.

Tanulgatok még emberül.
Ki beszél bennem legbelül?
Talán
apám...

Ki álmaimban álnaiv
arccal valami bárba hív
lazí-
tani.

Hallgatnám ma is, csak kínos,
hogy sorsmeccsemen ő piros
lapot
kapott.

Elhagyott, de én nem vagyok
nagy családirag kispados.
Teszem
eszem

szerint, amiket tenni kell,
s nem izgat kudarc, sem siker,
elég
a lét

szereptelen lélegzete.
Kínál az ég, élek vele!
Szabad
javam.

Nem harcolok, ha játszhatok.
Babrálgatok a látszatok
szöszén,
kösz, én

jól vagyok így, hogy egybeköt
e földi léttel negyvenöt
megélt
regény.

Lehettem volna nagylegény,
ki vígan él feleslegén,
de én
kretén

módjára élem elveim,
boldogsággal betelve, ím
elég
a lég!

Hol majd újra otthon leszek,
s őrizget az emlékezet.
Remé-
lem én ...

Tavaszi mondat

A tavaszról kellene írni
a februárvégi előjátékokról
amikor
a siheder időnek
korai napömlése van
és hó helyett
szemérmertlenség szemerkél
a hiány kicserzett bőrén
az ígéret langyos csókja az ír
a megvénült remény
gacsos ujjai masszírozzák
az eldecemberedett végtagokat
az újjáéledés
friss sóhajokkal borzolja
a gyep sártól lucskos szőrzetét
egy kinn felejtett locsolócsőnek
sziszegve csitul
téliesített erekciója
kamasz napsugarak döfködik
az itt-ott még megrezdülő
jégvártyákat
kásás bocsánattá enyhül
a jégítélet
egy túlbuzgó madár

eltévedt dala évődik
a szobafogságból szabadultak
szorgos szuszogásával
rászedett rügyek csókolóznak
a semmivel
az öröm a házfalon
még csupán múlandó
napfény-graffiti
de végleg elcsöppögtek már
a vesszőkké vihogott jégcsapok
derű permetezi
a sötét szárú agóniákat
a bizakodás szétárad
a tiltások virágágyásain
a fagy méhében
életre moccannak
a tulipánzigóták
hogyan e vers
egyetlen rímpárjában
világra lökjék a titkot
amelyet a téli kert palástol
mindig újjászületik az ember
aki nem fél az élettől
sem a meghalástól.

Tékozló fiúk

Nekem elég az elég,
neked kevés a sok,
benned kutyák dalolnak,
bennem farkasok.

Nekem az óra időtárgy,
neked sznob amulett,
bennem pár mondat csúszott félre,
benned sok kamu lett.

Neked csupán a hasznos a szép,
nekem a mérlegre se méltó haszontalan,
nálad vitrindísz a vásárolt öröm,
nálam ingyen terem és naponta van.

Benned hűvös praktikum a rend,
bennem dúl az eszmék nagy-nagy rumlija.
Én föl-fölfeszülök a szivárványra,
te meg egy pamlagkrumpli vagy.

Te legek ideges harcosa lettél.
Már csak az izgat fel, ami legesleges...
Ideges tüneteim nekem is vannak,
de merem szeretni azt, ami felesleges.

Téged a Mammon leterített,
én még csak nem is csak flörtölök vele.
Nekem egy szavam felett folyik a szó,
neked az öltönyöd felett.

Neked az Élet csak egy játék,
nekem egy Játék: maga az élet.
Egyetlen örökség kétféle sorsa:
te feléled azt, ami bennem feléled.

Engem elámít és a végtelenét
nem tudom nézni eleget,
te csalhatatlanul megméred,
és leszámlázod a csalóka eget.

Lassan elmúlik minden vágy,
amely még sóvárogva nyom.
Rideg kastélyodban nincsen helyem,
ülök a kuckómban és szóvárazgatok.

Téli hexameterek

Kék pamacsok loccsannak a járdán, télszinü gondok.
Hol fátyol, hol hószagu dunyha a kert takarója.
Mindig zsémbes nagybajuszú nagyapám a lapáttal
kinn áll és csak zsémbel a tél csalafinta derűjén.
Cirkuszi mókát rendez a szél, ceremóniamester.
Légtornász verebek, tipegő öregek – suta medvék .
Bukfenc-táncban víg csimotákon hópihe-flitter.
Négy pirosorrú férfi dülöngél – méla bohócok.

úton

kétkedek és rajongok
őszes mégis-gyerek
lassan szavakra bontom
összes fétisemet

véglegelő

felszállni az utolsó buszra
lenni elutazó végleg
többet nem lejárni sehová
lejárni nyelv lejárni bérlet

keresni verseket, jandl
szisz domonkos istván
elhűlni mennyi bővli
tolong előttük a listán

hallani tollak koppanása
érezni köröttem huzalok
valaki elrendelni zúgni
mindig ugyanazok a zajok

koponya lenni sámándob
agy belülről kicsi sámán
szememmel kipislant néha
és röhög a világpanorámán

menni ejrópába szabadni
huzalok szorulni egyre
dobálni félre rímeket
szigetre hegyre kegyre

dobogni téren hetvenkedni
a szónok csak szavazni vesz meg
meghalni manzárdban halkán
alvadni vér alvadni eszme

lenni elutazó végleg
felszállni az utolsó buszra
s nézni árván rémülettel
a sok infinitivusra

Vers mindenkinek

de főképpen az Akkezdet Phiainak

Az élet álom, vagy valóság.
Kinek kiskert, kinek Kinect.
Mindegy minek nevezed,
én most egy vers leszek,
mindenkinek.

Leszek a Disney-n hizlalt hisztid,
a bornírt anorexiád,
melynek az oka, az oka pont az,
hogy Barbie akartál lenni, meg Pocahontas.
Leszek a jótanácsod, hogy el ne hidd,
hogy ez a share-rel bélelt élet a lényeg.
Majd átítatlak, nálam megmelegszel,
és én leszek a rigolyántúli fényed.
Leszek a lány az oltár előtt,
akiben megvan a kellő hit, ti meg
beállítjátok egy ájtatos Hello Kittynek.
Leszek a titkod,
majd felvehetsz egy rejtett kamerával,
és ha már nem bírod a hülye sulidat,
hát összehozlak a Leiner Laurával.
Leszek a zsongó, zsigeri bú,
ahogyan zokog benned a sorsod,
az a buja didgeridoo.
Leszek a kételyed
egy spontán imában,
leszek a vagy-ok
utáni kettőspont Dániában.
Leszek a szíjcsat nyoma a hátadon.
Leszek a versed, amelyben fáj nagyon.
Leszek a fáradtságod a
„Most lefekszem...” – ben,
leszek egy béna rímed
egy rossz leszek slamben.
Leszek neked egy olyan emlék,
egy olyan gondolat...,
amilyent akarsz, pont olyan!
Leszek a csomók elleni harcod,
a modorodon a karcok,
a várva várt EKG-leleted,
leszek egy bliccelés jele
a BKV-jegyeden.
A manód vagy az őrangyalod
lehettem volna réges-régen.
Most legyenek az X-boxod?
Vagy a PS4-ed?!

Leszek a szabadidődben a dilemmád,

az első estében a „Mi lesz már?”
Leszek egy giccses jelmondat
valami barom fájlból,
vagy egy felizzó strófa - nos megint -
a Nagyon fáj-ból.
Leszek a városod szemfedője,
az a fekete füstköd,
leszek az agyadban a hangyád,
a szívedben a tücsköd.
Leszek a láz,
amely a testben halkan sajog
és lassan csordogál,
mint hosszú versekben
a méla enjambement-ok.
Mondom, ha kell, láz leszek, de
összel,
mikor már a fák leszedve bóbiskolnak,
inkább erő leszek a páleszedben.
Leszek a vagány, pesti gyereked,
aki a zónáidat, a titkos testi tereket
megszállja, mint a szigor a presbitereket.
Leszek a törvény, amelynek mindig
feslett kabátja van.
Leszek a szemed, hogy lásd:
milyen szép, ami szabálytalan.
Leszek a dzsesszed, a bluesod,
a széki népdalod.
Leszek a gyerek, aki felsír benned.
Félni miért hagyod?
Leszek a söröd, a meccsed a plazmán,
e meghitt kis esti éden.
Leszek a mindig elrontott ragjaid
azokon a hülye ikes ígéken.
Leszek a ...
nem, nem leszek
semmilyen kimódolt alany,
csak a létnélküli létezés,
a mozdulatlan mozgás,
az anyagtalan anyag.
Na jó,
leszek a paradoxonod,
csak, hogy lásd, milyen okos vagyok.
Mint halom, hasított fát a tűzre,
ezek csak szavak, amiket rakosgatok.
Leszek a bezárt szobádból
remegve kiáltott „Itthon vagyok!”,
amikor bezörget a dzsúdeó-bajnok
és így üvölt: „Én az ippon vagyok !”

Leszek a srác, akinek te is szívesen

a spanja lennél,
mert olyan okosan, szépen, szabadon szól
az anyja nyelvén.
Leszek az életközépi krízisedben
az a homályos, görbe út.
Leszek a zárómondat a tézisekben,
ez világos: burn out!
Leszek az elhívásod,
tudod, mint Jónásnak Ninivébe,
bár az elhívottak olykor megállnak,
és csak néznek ki-kiégve.
Leszek a prédikációd,
amely vizet csinál a papi borból.
Leszek az ötven árnyalat,
hogya szárny alatt
kiköltheted a kedvenc mami-pornód.
Leszek az ösztönöd,
mely mindig újra kezdi,
mint a kőművesek Déva várát,
elűzni a ruhaalattiból támadó,
legyűrhetetlen préda-vágyát.
S – hiszed vagy nem hiszed –
leszek egy liget,
ahol a pályáról kitett elvek alapján,
egy másik pálya salakján,
nemcsak a csajok, de a pasik is pasiznak,
mégsem ugrik elő a bokorból egy fasiszta
csósz, hogy mi ez itt?!
What a fuck?!
Was ist das?!
Leszek neked egy szonett.
Mit mondasz?
Hogy: - Túl poros, tedd el?!
Hát mi legyen itt a B-oldalon?
Mondjuk egy pocakos, túlkoros rapper,
aki már tudja rég,
hogya egy kicsi porszem, de
azért szóra pattan és beüget
egy senior-slam-be,
és akire a saját gyereke bök rá,
tök gáz, hogy írogat, s nézz oda,
nézz oda, tolja!
Nonszensz vers leszek inkább,
vagy tétova, tétova óda.
Vagy leszek nyitott könyv,
ha a nyitottság bolt még,
s persze nemcsak egyszer nyílnék,
ha én rózsá volnék.

Leszek a lázadás, hogy nem, nem igaz,

hogy lehet, sőt néha kell a szembe széllel!
Leszek a hegyoldalon a figyelem,
amely teleissza magát
sosemvolt szlengbeszéddel.
Leszek a Holt Vágány presszó
az alvó városodban,
leszek benne tánc és melankólia,
mikor a magányok párosodnak.
Lehetnék esetleg bölcs emlékfolyam,
a Múlt itatna engem.
Miért is kellene nekem
hitvány multi-manna lennem?

És lennék még sok-sok valóság,
vagy egyszeri álom.
Három próba,
két macska,
egy Ischler-vég -
ám hiába.
Csak egy mulandó görcs vagyok
a Mindenség
vádlijában.